

PRODIGY

született tehetség

M A R I E L U

M A R I E L U

PRODIGY

született tehetség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Primo Gallanosának, aki az én világosságom

LAS VEGAS, NEVADA

AMERIKAI KÖZTÁRSASÁG

***

NÉPESSÉG: 7 427 431

JUNE

JAN. 4. 19:32

ÓCEÁNI ZÓNAIDŐ

35 NAPPAL METIAS HALÁLA UTÁN

DAY FELRIAD MELLETTEM. A homlokát izzadság borítja, az arca könnyben ázik. Erősen zihál.

Fölé hajolok, kisimítok egy csapzott tincset az arcából. A seb a vállamon már összeforrt, de a mozdulattól ismét lüktetni kezd. Day felül, fáradtan dörgöli a szemét, körülnéz a ringatózó vagonban, mintha keresne valamit. Először az egyik sötét sarokban felhalmozott rekeszekre bámul, aztán a padlóra terített vászonra, a köztünk heverő kis zsák élelmiszerre és vízre. Kell egy perc, mire magához tér, és eszébe jut, hogy egy Vegas felé tartó vonaton zötykölődünk. Még néhány másodpercebe telik, mire képes ellazulni, és nekidől a falnak.

Óvatosan megérintem a kezét.

– Jól vagy? – Újabban folyton ezt kérdelem tőle.

Megvonja a vállát.

– Aha – dűnnyögi. – Ré málmok.

Kilenc napja, hogy kitörtünk a Batalla-székházból, és elmenekültünk Los Angelesből. Azóta Dayt ré málmok gyöttrik, akárhányszor csak lehunyja a szemét. A szökés után, mikor először sikerült néhány órányi pihenőhöz jutnunk egy elhagyott pályaudvaron, Day

kiáltozva riadt fel álmából. Szerencsénk volt, hogy a katonák vagy a járőröző rendőrök nem hallották meg. Ezek után rászoktam, hogy simogatni kezdem a haját, rögtön, miután elalszik, és puszilgatom az arcát, a homlokát meg a csukott szemeit. Még mindig a könnyeitől fulladozva riad fel, kétségbeesetten keresgélve mindazt, amit elveszített. De ezt legalább már csendben teszi.

Időnként, amikor Day ilyen hallgatag, mint most, nem is értem, hogyan képes megőrizni az ép elméjét. A gondolat megrémít. Nem veszíthetem el! Persze csupán praktikus okok miatt, ahogy mondogatom magamnak. Például, jelenleg sokkal kisebb esélyünk lenne egymagunkban túlélni, és az ő képességei remekül kiegészítik az enyémetek. Ezenkívül... nem maradt senkim, akivel törődjek. Nekem is van mit siratnom, csak én a könnyeimmel mindig megvárom, amíg ő elalszik. Múlt éjjel Ollie miatt sírtam. Tudom, buta dolog egy kutya miatt bőgni, mikor a Köztársaság legyilkolta a családunkat, de nem tehetek róla. Ollie-t Metias hozta haza, egy kis fehér szőrösömó volt, hatalmas manccsal, lógó füllel és meleg barna szemmel, a legesetlenebb, legbájosabb teremtmény, akit valaha láttam. Ő volt az én kicsikém, és magára kellett hagyjam őt.

– Mit álmodtál? – kérdem súgva.

– Semmi érdekeset. – Day megmoccan, aztán megrándul az arca, ahogy véletlenül a földet súrolja a sebesült lába. A teste megfeszül a fájdalomtól, érzem, milyen kemény a karja az ing alatt, duzzadnak rajta a szállás izomcsomók, kigyúrta az utca. Elkínzott sóhaj hagyja el az ajkait. *Eszembe jut, ahogy a falhoz szorít abban a sikátorban, ahogy szomjasan csókol.* Elkapom a tekintetem az ajkáról, és zavartan próbálok kiverni az emléket a fejemből.

A vagonajtó felé biccent.

– Merre járunk? Már közel lehetünk, igaz?

Felállok, örülök, hogy van, ami elterelje a figyelmem. A ringatózó falnak dőlök, és kilesek a vagon apró ablakán. A táj nem sokat változott. Lakótornyok és gyárak végtelen sora, kémények és régi, boltíves felüljárók, mindez kékké és szürkéslilává ázva a délutáni esőben. Még mindig nyomornegyedeken haladunk át. Szinte ugyanolyanok, mint Los Angelesben. A távolban egy óriási gát húzódik, félig keresztülszeli a látóteremet. Várok, amíg feltűnik egy óriásképernyő, hunyorgok, hogy el tudjam olvasni az apró betűket az alsó sarkában.

– Boulder City, Nevada – mondom. – Tényleg közel vagyunk. A vonat valószínűleg megáll majd egy időre, de utána szerintem már nem tart tovább harmincöt percnél, hogy Vegasba érjünk.

Day bólint. Előrehajol, kinyitja az élelmiszeres zsákot, és ennivalót keresgél benne.

– Remek. Minél előbb odaérünk, annál hamarabb megtaláljuk a Patriótákat.

Most olyan zárkózott. Néha elmeséli, milyen szörnyűséget álmódott. Azt, hogy megbukik a Próbán, elszakad tőle Tess az utcán, vagy járványőrök elől menekül. Rémálmaiban ő a Köztársaság első számú közellensége. Máskor pedig, mint most is, nem beszél róla, de tudom, hogy a családjáról álmódott. Az anyukája haláláról, vagy Johnéről. Talán jobb is, hogy erről nem beszél. Elég nekem megbirkózni azokkal az álmokkal, melyek engem kínoznak, nem biztos, hogy elég erős lennék szembenézni az övéivel is.

– Komolyan elszántad magad, hogy felkutasd a Patriótákat, ugye?
– mondom, miközben Day előszed egy jókora, összeszáradt lángost az élelmiszeres zsákból. Ez nem az első alkalom, hogy megkérdőjelezem az elhatározását, hogy Vegasba jöjjünk, ezért igyekszem óvatosan felhozni a témát. Semmiképp nem akarnám, hogy Day azt

gondolja, hogy nem törődöm Tess-szel, vagy hogy tartok a találkozástól a Köztársaság hírhedt lázadóival. – Tess önként ment velük. Tényleg veszélybe fogjuk sodorni azzal, hogy megpróbáljuk elhozni?

Day nem válaszol rögtön. Kettétöri a lángost, és megkínál az egyik darabbal.

– Kérsz egy kicsit? Jó ideje nem ettel semmit.

Udvariasan intek.

– Köszönöm, nem kérek. Nem szeretem a lángost.

Azon nyomban szeretném is visszaszívni a szavaimat. Day lesüti a szemét, és a lángos egyik felét visszateszi a zsákba, majd csendben enni kezdi a másikat. Mekkora idióta vagyok, hogy ezt mondtam! *Nem szeretem a lángost.* Szinte hallom is, mi jár a fejében.

Szegény kis gazdag csajszi, meg az ő puccos szokásai. Megengedheti magának, hogy ne szeresse az ételt. Csendben átkozom magam, igyekszem az eszembe véteni, hogy máskor elővigyázatosabb legyek.

Néhány falattal később Day végül válaszol.

– Nem fogom úgy otthagyni Tesst, hogy nem vagyok róla meggyőződve, jó helyen van.

Hát persze hogy nem fogja. Day soha nem hagy magára senkit, akivel törődik, különösen nem az árva kislányt, akivel együtt nőtt fel az utcán. És tisztában vagyok a Patriótákkal való találkozásban rejlő lehetőséggel is. Végül is, ezek a lázadók voltak azok, akik segítettek Daynek és nekem elszökni Los Angelesből. Nagy és jól szervezett csoport. Talán tudnak valamit arról is, hogy a Köztársaság mit csinál Day öccsével, Edennel. Talán még Day gennyesedő lábsebét is segítenek meggyógyítani. A végzetes nap óta, mikor Jameson ezredes lábom lőtte és letartóztatta, a sebe állapota erősen ingadozik, hol javulni látszik, hol rosszabbodik. Jelenleg a bal lába úgy néz ki, mint egy adag véres darált hús. Orvosi ellátásra van szüksége.

De van még egy problémánk.

– A Patrióták nem segítenek nekünk fizetség nélkül – mondom.

– Mit adunk nekik cserébe?

Hogy nyomatékot adjak szavaimnak, belenyúlok a zsebembe, és előhúzom a pénzünk soványka kis maradékát. Négyezer tikkett. Összesen ennyi volt nálam, mikor kereket oldottunk. Hihetetlen, mennyire hiányzik mindaz a luxus, amit megszoktam a régi életemben. Több *millió* tikkett van a családom számláján, amihez már soha többé nem fogok hozzáférni.

Day végez a lángossal, aztán összeszorított szájjal mérlegeli a szavaimat.

– Ja, én is tudom – mondja kócos hajába túrva. – De van jobb ötleted? Ki máshoz mehetnénk?

Lemondóan ingatom a fejem. Daynek igaza van. Bármennyire is nem vágyom rá, hogy újra találkozam a Patriótákkal, a lehetőségeink eléggé behatároltak. Első ízben, mikor segítettek a Patrióták kijutni a Batalla-székházból, amikor még Day eszméletlen volt, nekem megsérült a vállam. Megkértem a Patriótákat, hogy hadd mehessünk velük Vegasba. Abban reménykedtem, hogy továbbra is segíteni fognak.

De visszautasítottak.

– Azért fizettél, hogy megakadályozzuk Day kivégzését. De az már *nem volt benne* az alkuban, hogy elcipeljük a sebesült seggeteket egészen Vegasig – válaszolta Kaede. – A Köztársaság egész hadserege a nyomotokban liheg. Szó sem volt teljes ellátásról. Én nem fogom értetek újra vásárra vinni a bőrömet, amíg nem fizettek meg érte.

Egészen eddig a pontig majdnem elhittem, hogy a Patrióták törődnek velünk. De Kaede szavai ráébresztettek a valóságra. Azért segítettek, mert fizettem Kaede-nek 200 000 köztársasági tikkettet,

amit jutalmul kaptam Day elfogásáért. Még így is gyözködni kellett, hogy rávegye a Patrióta cimboráit, hogy segítsenek nekünk.

Hogy segítsenek Daynek találkozni Tess-szel. Hogy segítsenek helyrehozni a rossz lábát. Hogy adjanak infót, merre lehet Day öcs-cse. Ezekért a dolgokért mind meg kell kenjünk a markukat. Bárcsak több pénzt tudtam volna magamhoz venni, mielőtt eljöttünk!

– Vegas a lehető legrosszabb hely, ahová csak mehetünk – mondom Daynek, óvatosan dörzsölgetve gyógyuló vállam. – És az is lehet, hogy a Patrióták szóba sem állnak velünk. Csak biztos akarok lenni benne, hogy ezt alaposan átgondoljuk.

– June, tudom, hogy a Patriótákat nem tekinted a szövetségeseinknek – feleli Day. – Arra képeztek ki, hogy gyűlöld őket. De ők akkor is lehetséges szövetségesek. Jobban megbízom bennük, mint a Köztársaságban. Te nem?

Nem hiszem, hogy tudja, mennyire sértő, amit mond. Nem fogja fel, hogy mire akarok rámutatni: a Patrióták nagy valószínűséggel nem fognak nekünk segíteni, mi pedig csapdába sétálunk egy militarizált övezetben. Day azt hiszi, hogy azért habozok, mert nem bízom a Patriótákban. Hogy mélyen legbelül én még mindig June Iparis vagyok, a Köztársaság ünnepeelt sztárja... hogy még mindig hűséges vagyok ehhez az országhoz. *Talán van benne valami igazság?* Most már bűnöző vagyok, és soha többé nem térhetek vissza a régi életem nyújtotta jólétbe. A gondolattól kellemetlen üresség támad a szívemben, mintha hiányozna, hogy már nem vagyok a köztársaság üdvöskéje. Talán így is van.

De ha többé már nem vagyok a Köztársaság üdvöskéje, akkor ki vagyok?

– Jól van. Megpróbáljuk megtalálni a Patriótákat – mondom. Világos, hogy nem fogom tudni lebeszélni róla.

Day bólint.

– Köszönöm – suttogja. Halvány mosoly jelenik meg kedves arcán, lefegyverez ellenállhatatlan vonzerejével, de nem próbál meg átölelni. Nem is nyúl a kezem után. Nem húzódik közelebb hozzám, hogy összeérjen a karunk, nem simogatja meg a hajam, nem suttog megnyugtató szavakat a fülembe, nem hajtja fejét a vállamra. Észre sem vettem idáig, mennyire vágyom ezekre az apró gesztusokra. Ebben a pillanatban olyan távolinak, idegennek érzem.

Talán a rémálma ezúttal rólam szólt.

* * *

Épp akkor történik, mikor elérjük a Las Vegas sugárutat. A bejelentés.

Először is, ha van olyan hely Vegasban, ahol aztán végképp nem kéne lennünk, az pont a sugárút.

Óriásképernyők (hatosával minden épülettömbön) szegélyezik mindkét oldalon a város legforgalmasabb utcáját, folyamatosan megjelenítve az aktuális híreket. Reflektorok vakító sora pásztáz a falak mentén. Az épületek itt legalább kétszer olyan magasak, mint Los Angelesben. A belvárost a magasba törő felhőkarcolók uralják és az óriási, piramis formájú léghajódokkok (nyolc van belőlük, az alapjuk négyzet, az oldallapjaik egyenlő oldalú háromszögek). Erős fények világítanak a csúcsaikon. A sivatagi levegő füstszagtól bűzlik, és kellemetlenül száraz; errefelé nem hoznak enyhülést a hurrikánok, nincs tengerpart, sem tavak. Csapatok masíroznak fel s alá az utcán (elnyújtott téglalap alakzatban, Vegasra jellemző módon), a frontra tartó vagy onnan érkező katonák fekete, tengerészcsíkos egyenruhájában. Távvolabb, a főút felhőkarcolóin túl vadászrepülők

sorakoznak indulásra készen egy széles felszállópálya mentén. A magasban léghajók siklanak.

Ez itt a hadsereg városa, a katonák világa.

Lemegy a nap, mire Day és én kijutunk a sugárútra, és elindulunk az utca túlsó vége felé. Day teljes súlyával a vállamra nehezedik, és próbálunk elvegyülni a tömegben. Kapkodva lélegzik, arca eltorzul a fájdalomtól. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy feltűnés nélkül támogassam, de a súlya alatt tántorgok, mint aki túl sokat ivott.

– Hogy s mint vagyunk ma este? – suttogja a fülembé, forró ajka a bőrömhöz ér. Nem tudom eldönteni, hogy félrebeszél a láztól, vagy az öltözékem hozza ki ezt belőle, de cseppet sem zavar, hogy nyíltan flörtöl velem. Kellemes változatosság a feszélyezett hangulatú vonatozás után. Day elővigyázatosan lehajtja a fejét, lesüti a szemét, és elfordítja a tekintetét a járdán fel-alá járkáló katonák közeleiben. Kényelmetlenül feszeng a katonai zubbonyban és nadrágban. A fekete katonasapka elrejtí világosszőke haját, és eltakarja arcának nagy részét is.

– Meglehetősen jól – felelem. – Ne feledd, hogy részeg vagy! És boldog. Állítólag be vagy zsongva a kísérodától. Legalább mosolyogj egy kicsit!

Day széles műmosolyt varázsol az arcára. Elragadó, mint mindig.

– Ah, ugyan már, kedvesem! Azt gondoltam, remekül csinálom. Átöleltem a legcsinosabb leányzót a környéken, *hogyne lennék* bezsongva tőled? Nem úgy nézek *ki*, mint aki be van zsongva? Én így szoktam zsongani. – És rebegtetni kezdi a szempilláját.

Olyan mulatságos, hogy nem állom meg nevetés nélkül. A járókelők rám néznek.

– Így már *sokkal* jobb. – Belebizsergek, ahogy a nyakamhoz érinti az arcát. *Ne ess ki a szerepedből! Koncentrálj!* A derekamon és a bokámon megcsörrennek az aranyló bizsuk járás közben.

– Hogy van a lábad?

Day kissé elhúzódik.

– Egész jól volt, amíg eszembe nem juttattad – súgja, aztán meg-rándul az arca, ahogy megbotlik a járdán lévő repedésben. Szorosabban ölelem a derekát. – Ki fogom bírni a következő pihenőig.

– Ne feledd, érintsd meg két ujjal a szemöldököd, ha úgy érzed, meg kell állnod!

– Jó, jó. Tudatni fogom, ha gondom akad.

Újabb katonák nyomakodnak felénk, mindegyik hölgytársaságban. Vigyorgó lányok feltűnő öltözékben, sziporkázik rajtuk a szemfesték, az arcukon díszes tetoválás, a lenge táncos jelmez és a hamis, vörös tollak alig takarják a testüket. Az egyik katona rám pillant, felnevet, üvegesedő szeme tágra nyílik.

– Melyik klubból vagy, gyönyörűségem? – kiáltja kásás hangon. – Nem emlékszem az arcodra. – A keze elindul csupasz derekam felé, hogy megtapogasson. De mielőtt megérinthetne, Day keze kivágódik, és durván félrelöki a katonát.

– *Ne érij hozzá!* – Day vigyorog és kacsint egyet, mindezt könnyed, laza modorban, de a tekintetében és a hangjában megbúvó fenyegetés meghátrálásra készíti a másikat. Pislogva néz ránk, majd morog valamit az orra alatt, és eltámolyog a barátaival.

Próbálom utánozni az előbbi lányok kacarászását, és megigazgatom a hajam.

– Legközelebb ne csinálj semmit! – sziszegem Day fülébe, mint-ha arcon csókolnám. Úgy nézek ki, mint akinek ilyen jó kuncsaftja még sose volt. – Más se hiányzik nekünk, mint egy verekedés.

– Ugyan! – rántja meg Day a vállát. – Szánalmas egy verekedés lett volna. Alig állt a fickó a lábán.

A fejem csóválom, és úgy döntök, megtartom magamnak a kínálózó ironikus megjegyzést.

Még egy csapat hangoskodó katona imbolyog el mellettünk részeg kábulatban. (Hét kadét, két hadnagy, arany karszalagjukon Dakota állam felségjelével, ami azt jelzi, nemrég érkeztek északról, még nem cserélték le a karszalagot az új csapattestükére.) A Bellaggio klubok konzumlányait ölelgetik; ragyogó teremtések, vörös nyakpánttal és a karjukra tetovált *B* betűvel. Ezek a katonák valószínűleg a klubok fölötti kaszárnyákban vannak elszállásolva.

Ismét ellenőrzöm az öltözékemet. A Sun Palace öltözőjéből lop-tam. Úgy nézek ki, mint bármelyik másik lány. Aranylóláncok és mindenféle csingilingi fityeg a derekamon meg a bokámon. Jajvörös (spray-vel festettem át) hajamat befontam, aranyszínű szalagot kötöttem és tollakat tűztem bele. A füstszerű szemfestékre csillámot hordtam fel. Az arcom felső részére és a szemhéjamra dögös fönix-tetoválás van festve. A vörös selyem szabadon hagyja a karom és a derekam, a csizmám szárát fekete csipke szegélyezi.

De van rajtam valami, amit egyetlen másik lány sem hord.

Egy lánc tizenhárom apró, csillogó tükördarabbal. Félig eltakarja őket a derekamon lógó többi műtyűr, és pont úgy néznek ki, mint a szokásos bizsuk. Teljességgel jelentéktelenek. De időnként, mikor az utcai lámpák megvilágítják, az egész tündöklő fényben szikrázik. Tizenhárom. A Patrióták titkos száma. Jelzés, csakis nekik. Egész biztosan éjjel-nappal figyelik a Sugárutat, így észre fogják venni rajtam a csillogó fényfüzért. És ha észreveszik, fel fogják ismerni bennünk a párt, akiknek segítettek elszökni Los Angelesből.

Az utcán sorakozó óriásképernyőkből sercegő hang hallatszik. Hamarosan újra elhangzik a fogadalom. Los Angelesből eltérően Las Vegasban napjában ötször is van fogadalomtétel. Az összes óriásképernyő megállítja a reklámok és a hírek sugárzását, helyette az Első Polgár hatalmas képe jelenik meg, és a város minden hangszórójából felhangzik: *Esküszöm, hogy a hatalmas Amerikai Köztársaság hűséges állampolgára leszek. Becsülettel szolgálom Első Polgárunkat, híven támogatom a Kolóniák elleni összefogást, és fogadom, hogy a küszöbön álló győzelmet legjobb tudásom szerint elősegítem.*

Nem olyan rég még én is együtt szavaltam a tömeffel a fogadalmat, ugyanolyan lelkesen, mint bárki más, szilárd elhatározással, hogy mindenáron megakadályozom a keleti parti Kolóniákat, hogy átvegyék a hatalmat drága nyugati partvidékünkön. De ez még azelőtt volt, hogy megtudtam, milyen szerepet játszott a Köztársaság a családom tagjainak halálában. Most nem tudom, mit gondoljak. Hagyni kéne győzni a Kolóniákat?

Az óriásképernyők híradót kezdenek sugározni. A heti összefoglalót. Dayjel a képernyőn átsuhanó főcímekeket nézzük:

**KELET-TEXAS: AMARILLÓNÁL GYŐZÖTT
A KÖZTÁRSASÁG. MÉRFÖLDEKET FOGLALTUNK EL
A KOLÓNIAI TERÜLETBŐL**

**KALIFORNIA: SACRAMENTÓBAN FELOLDOTTÁK
AZ ÁRVÍZRIADÓT**

**AZ ELSŐ AZ ÉSZAKI FRONTRA LÁTOGAT,
JAVUL A HARC SZELLEME**

A nagyjá megglehetősen unalmas. A szokásos hírek a frontról, az időjárás és a törvény változásai, vegasi karanténjelentések.

Aztán Day megütogeti a vállam, és az egyik képernyőre mutat.

LOS ANGELESBEN KITERJESZTETTÉK A KARANTÉNT A SMARAGD ÉS AZ OPÁL SZEKTOROKRA

– Drágakő szektorok? – súgja Day. A szemem továbbra is a képernyőre tapad, bár a hír már kifutott róla. – Nem úri népek laknak ott?

Nem tudom, mit válaszoljak, még mindig az információt próbálom feldolgozni. A Smaragd és az Opál szektor... Vajon tévedés lenne? Vagy a járvány olyan súlyossá vált, hogy bekerült a *vegasi* hírekbe is? Még *soha* nem hallottam olyat, hogy karantént vezettek volna be a felsőbb osztályok lakta szektorokban. A Smaragd szektor szomszédos a Rubinnal. Vajon ahol én lakom, az a szektor is karantén alá fog kerülni? Mi van a védőoltásainkkal? Nem úgy volt, hogy az megakadályozza az ilyesmit? Eszembe jut, amit Metias naplójában olvastam. *Egyszer majd megtörténik*, írta benne, *hogy elszabadul egy vírus, amit majd senki nem lesz képes megállítani*. Emlékszem a Metias által felfedett tényekre, a föld alatti gyárakra, a terjedő betegségekre... a mesterséges járványokra. Végigfut rajtam a hideg. Los Angeles meg fogja állítani, mondom magamnak. A járvány el fog halni, ahogy máskor is.

Újabb hírek futnak a képernyőn. Day kivégzése már ismerős. Azt mutatják, ahogyan a vesztőhelyen Day bátyját, Johnt eltalálják a Daynek szánt golyók, aztán arccal a földre zuhan. Day a földre süti a tekintetét.

A következő hír újabb keletű. Azt írják:

ELTŰNT SZEMÉLY

SS NO: **2001963034**

JUNE IPARIS

ÜGYNÖK, LOS ANGELESI VÁROSŐRSÉG
KOR/NEM: 15, NŐ
MAGASSÁG: 162 CM
HAJ: BARNA
SZEM: BARNA
UTOLJÁRA LÁTTÁK: BATALLA-SZÉKHÁZ KÖRNYÉKE,
LOS ANGELES, CA
JUTALOM A NYOMRAVEZETŐNEK: 350,000 KÖZTÁRSASÁGI
TIKETT
AKI LÁTJA, AZONNAL JELENTSE A HATÓSÁGNAK

Ezt akarja a Köztársaság elhítenni az emberekkel. Hogy eltűntem, de remélik, hogy előkerülök, épen és egészségesen. Azt *nem* említik, hogy sokkal inkább szeretnének holtan látni. Azt sem, hogy segítettem az ország leghírhedtebb bűnözőjének megszökni a kivégzés elől, hogy támogattam a lázadó Patriótákat egy katonai főhadiszállás elleni zavargás kirobbantásában, és hogy hátat fordítottam a Köztársaságnak.

Mivel nem akarják, hogy ez az információ nyilvánosságra kerüljön, ezért csendben vadásznak rám. A felhívásban a katonai igazolványomban lévő fotó szerepel. Szemből készült a felvétel, mosolytalanul, fedetlen fővel nézek a lencsébe, sötét hajam lófarokba hátrafogva, kabátom feketéjén megcsillan az arany köztársasági címer. Nagyon örülök neki, hogy a főnixtetoválás pillanatnyilag a fél arcomat eltakarja.

Az utca közepéig jutunk, mielőtt a hangszórók újra sisteregni kezdenek a fogadalomtétel kezdetét jelezve. Megállunk. Day megint megbotlik, és majdnem el is esik, de sikerül időben elkapnom, és állva tartanom. Az emberek az utcán az óriásképernyőkre bámulnak

(kivéve a kereszteződésekben posztoló maroknyi katonát, akik az előírásnak megfelelően biztosítják, hogy mindenki részt vegyen az aktusban). A képernyők felvillannak. Az épp sugárzott kép elsötétül, majd megjelenik helyette az Első Polgár nagyfelbontású arcképe.

Esküszöm, hogy a...

Szinte megnyugtat, ahogy együtt ismétlem ezeket a szavakat az utcán lévő tömeggel, legalábbis amíg eszembe nem jut, hogy mennyi minden megváltozott. Visszagondolok az estére, amikor – miután elfogtam Dayt – az Első és a fia személyesen jöttek el gratulálni, hogy rács mögé juttattam a hírhedt bűnözőt. Felidézem, hogy nézett ki az Első élőben. Az óriásképernyők ugyanazt a zöld szemet, erőteljes állat és göndörített, barna hajtincseket mutatják... de nem látszik a ridegség és az arcbőrének beteges színe. A képeiről atyai jószággal tekint ránk, egészséges, pirosposzsgás arccal. Nem úgy, ahogy én emlékszem rá.

...hatalmas Amerikai Köztársaság híűsége...

A közvetítés hirtelen megszakad. Az utcákon néma csend lesz, aztán zavarodott suttogás hallatszik mindenfelől. A homlokom ráncolom. Ez felettébb szokatlan. Még *sohasem* láttam, hogy a fogadalmat megszakították volna, egyetlenegyszer sem. És a képernyők önállóan kapcsolódnak a hálózatra, tehát az egyik meghibásodása nem kéne, hogy érintse a többit.

Day felfelé néz a megdermedt képernyőkre, míg az én tekintetem az utcán őrködő katonák sorait pásztázza.

– Műszaki hiba? – tippel.

Nehezen lélegzik, és ez aggaszt. *Tarts ki még egy kicsit! Itt nem állhatunk meg.*

Megrázom a fejem.

– Nem. Nézd a katonákat! – A fejemmel óvatosan feléjük intek.
– Készségbe helyezték őket. Már nem a vállukon átvetve tartják a karabélyukat, hanem a kezükbe vették. Felkészültek a tömeg esetleges reakciójára.

Day a fejét csóválja. Az arca aggasztóan sápadt.

– Valami történt.

Az Első arca eltűnik az óriásképernyőről, a helyét azon nyomban egy új kép foglalja el. Egy férfit mutatnak, aki kiköpött mása az Elsőnek. Csak sokkal fiatalabb, húszas éveinek az elején, ugyanolyan zöld szemmel és barna, hullámos hajjal. Ismét elfog ugyanaz az izgatottság, amit első találkozásunkkor éreztem az estélyen. Ő Anden Stavropoulos, az Első Polgár fia.

Daynek igaza van. Valami nagy dolog történt.

A Köztársaság Első Polgára meghalt.

Egy új, vidám hang szól a hangszórókból.

– Mielőtt folytatnánk fogadalomtételünket, tájékoztatjuk a katonákat és a civil lakosságot, hogy le kell cserélniük az Első Polgár portréját az otthonaikban. Az új képeket átvehetik a legközelebbi rendőrkapitányságon. Hogy időt biztosítsunk az együttműködésre, csak két hét múlva kezdjük meg az ellenőrzést.

A hang ismerteti az országos választás várható eredményét. De egy szóval sem említi az Első halálát. Sem a fia kinevezését.

A Köztársaság egyszerűen továbblép a következő Elsőre, szemrebbenés nélkül, mintha Anden a saját apja volna. Mindig az Első Polgár jelöli ki az utódját, amit majd egy országos választás megerősít. Nem okoz meglepetést, hogy Anden következik a sorban, de az Első már évtizedek óta hatalmon volt, jóval azelőtt került a posztjára, hogy megszülettem. És most elment. A világunk egy szempillantás alatt megváltozott.

Dayhez és hozzám hasonlóan az utcán mindenki más is rájön, hogy ilyenkor mi a helyes reakció. Mintha vezényszóra történne, mindannyian meghajlunk az óriásképernyőn látható kép előtt, és tovább szavaljuk a fogadalomból hátralévő szöveget, ami megjelenik a kivetítőkön.

...Becsülettel szolgálom Első Polgárunkat, híven támogatom a Kolóniák elleni összefogást, és fogadom, hogy a küszöbön álló győzelmet legjobb tudásom szerint elősegítem.

Újra és újra elismételjük, mindaddig, amíg a szavak ott maradnak a képernyőkön, senki nem meri abbahagyni. Az utcán sorakozó katonákra pillantok. A kezük szorosan markolja a fegyvert. Mintha órák telnének el, de végül eltűnik a szöveg, és az óriásképernyőkön újra a szokásos híradások képei peregnek. Továbbindul mindenki, mintha semmi sem történt volna.

Aztán Day megbotlik. Érzem, ahogy reszket a teste, és összeszorul a szívem.

– Maradj velem! – suttogom. Megdöbbenésemre, majdnem azt mondtam, *Maradj velem, Metias!* Próbálok támogatni, de rogyadozik.

– Sajnálom – sújja vissza. Az arcán fénylik az izzadság, a szemét összeszorítja a fájdalomtól. Két ujját a szemöldökéhez érinti. *Álljunk meg!* Nem fogja kibírni.

Körülnézek, kétségbeesetten forgatom a fejem. Túl sok a katona! És még mindig túl messze vagyunk!

– Nem lehet, még bírnod kell! – mondom határozott hangon. – *Maradj velem!* Meg tudod csinálni.

De ezúttal minden hiába. Mielőtt elkaphatnám, előrebukik, aztán elnyúlik a földön.

DAY

AZ ELSŐ POLGÁR HALOTT.

És máris megy tovább minden, mintha mi sem történt volna, nem úgy tűnik? Az ember azt várná, hogy az Első halálát nagy csinnadratta kíséri, egyfolytában gyászinduló szól, az utcákon nagy a felfordulás, nemzeti gyászt hirdetnek, a katonák dízsortüzet lőnek az égre. Megemlékezéseket tartanak mindenütt, a zászlókat félárbocra eresztik, fehér gyászlobogó lóg az összes házról. Hogy valami megtöri a szokásos hétköznapiakat. De még nem éltem eleget ahhoz, hogy lássam egy Első Polgár halálát. A néhai Első által kiválasztott utód kinevezésétől és a látszatszavazástól eltekintve fogalmam sincs, hogy megy ez.

Gondolom, a Köztársaság igyekszik úgy tenni, mintha semmi sem történt volna, és ott folytat mindent a következő Elsővel, ahol abbamaradt. Emlékszem is, olvastam valamit erről a sulis egyik osztályában. *Mikor elérkezik az idő, hogy új Első Polgárunk legyen, az országnak ügyelnie kell, hogy az emberek a pozitív dolgokra figyeljenek. A gyász, a szomorkodás eredménye gyengeség és felfordulás. Nem tehetünk mást, mint hogy megyünk tovább, haladunk előre. Aha, az állam ennyire retteg, nehogy a polgárai bizonytalannak, gyengének lássák.*

De csak egy pillanatnyi időm marad ezen tűnődni.

Alighogy befejezzük az esküt, mikor belehasít a fájdalom a lábamba. Mielőtt összeszedhetném magam, meggörnyedek és térdre esek, szerencsére a jó lábamra. Néhány katona felénk fordul. Felnevetek, amilyen hangosan csak tudok, mintha csak a nevetéstől gyűltek volna könnyek a szemembe. June is vidámságot tett, de én látom a félelmet az arcán.

– Jaj, ne már! – súgja kétségbeesetten. Vékony karjával átfogja a de-
rekam, én pedig megpróbálok élni a felkínált segítséggel. Körülöttünk, a
járókelők most először felfigyelnek ránk. – Azonnal fel kell állnod. *Gye-
rünk már!*

Össze kell szednem minden erőmet, hogy mosolyogni tudjak. *Koncent-
rálj June-ra!* Megpróbálok felállni. Aztán visszazuhanok. A francba! A fáj-
dalom elviselhetetlen. Fehér szikrák táncolnak a szemem előtt. *Lélegezz!*,
mondom magamnak. *Nem ájulhatsz el a Vegas sugárút közepén!*

– Valami gond van, katona?

Fiatal, mogyoróbarna szemű szakaszvezető áll előttünk karba tett kéz-
zel. Úgy nézem, akadna fontosabb dolga is, de az nyilvánvalóan nem
olyan sürgős, hogy figyelmen kívül hagyjon minket. Csodálkozó pillantást
vet rám.

– Jól érzed magad, kölyök? Sápadt vagy, mint a fal.

Fuss! Ellenállhatatlan kényszert érzek, hogy rákiáltak June-ra. *Tűnj el
innen, amíg még teheted!* De nem hagy szóhoz jutni.

– Kérem, uram, nézze el neki! – mondja. – Még sosem láttam vendéget
a Bellaggióban, aki egy ültő helyében ennyit ivott volna. – Sajnálkozva
ingatja a fejét, és figyelmeztetően int. – Talán jobb volna, ha errébb lépne
– folytatja. – Azt hiszem, mindjárt hányni fog.

Le vagyok nyűgözve – ismételten –, hogy milyen könnyedén vált sze-
mélyiséget. Ugyanúgy, mint amikor engem vágott át a Lake szektorban.

A szakaszvezető rosszálló pillantást vet rá, mielőtt visszafordul hoz-
zám. A sérült lábamat méregeti. Bár elrejtí a nadrág vastag szövete, ala-
posan megnézi.

– Fogalmam sincs, a kísézője tudja-e, mit beszél, magának viszont úgy
tűnik, nem ártana egy fuvar a kórházba. – Felemeli a kezét, hogy leintsen
egy, a közelben elhaladó mentőkocsit.

Megrázom a fejem.

– Köszönöm, uram, de nincs rá szükség – mondom, és még egy halk kacajt is kipréselek magamból. – Ez a tündérvirág egyfolytában vicceket mesél nekem. Csak egy kis lélegzethez kell jussak. És ki kell aludjam magam. Mi csak...

De nem is figyelek arra, amit mondok. Magamban átkozódni kezdek. Ha bevisznek a kórházba, ott ujjlenyomatot vesznek rólunk, és rá fognak jönni, kik vagyunk: a Köztársaság két legkeresettebb szökevénye. Nem merek June-ra pillantani, de tisztában vagyok vele, hogy ő is keresi a kiutat.

Ekkor valaki kidugja a fejét a szakaszvezető háta mögül.

Mindketten azonnal felismerjük a lányt, June és én is, jóllehet idáig még sosem láttam rajta frissen vasalt köztársasági egyenruhát. A nyakában pilótaszemüveg lóg. Megkerüli a szakaszvezetőt, és megáll előttem, rosszállón csóválva a fejét.

– Hé – mondja. – *Tudtam*, hogy csak te lehetsz! Láttam, ahogy tántorogsz itt összevissza az utcán.

A szakaszvezető figyelni, ahogy talpra rángat és hátba vereget. Összerándulok a fájdalomtól, de úgy vigyorgok rá, mintha gyerekkori haverok lennénk. – Te is hiányoztál nekem! – válaszolom.

A szakaszvezető türelmetlenül int az új lánynak.

– Maga! Ismeri ezt a katonát?

A lány hátradobja félhosszú haját, és a legcsábítóbb, flörtölő pillantást veti rá, amit életemben láttam.

– Hogy ismerem-e, uram? Egy osztagban voltunk az első évben. – Kacsint egyet felém. – És úgy látom, azóta sem sokat változott.

A szakaszvezető bosszúsan fúj egyet.

– A légierő fenegyerekei, mi? Rendben, de gondoskodjon róla, hogy ne csináljon több jelenetet. Legszívesebben értesíteném a parancsnokukat. – De úgy tűnik, eszébe jut a fontos dolga, és elsiet.

Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt. Közél jártunk a lebukáshoz.

A szakaszvezető távozása után a lány kedvesen rám mosolyog. Bár a zubbony ujjá eltakarja, úgy látom, az egyik karja be van gipszelve.

– A szállásom a közelben van – javasolja. A hangjában él van, amiből arra következtetek, nem igazán boldog, hogy itt lát minket. – Mi lenne, ha pihennél nálam egy kicsit? Hozhatod az új játékszeredet is – biccent June felé.

Kaede. Semmit sem változott azóta, hogy találkoztam vele, mikor még azt gondoltam, hogy csak egy szőlőindákkal telítetovált csapos. Mielőtt megtudtam, hogy Patrióta.

– Mutasd az utat! – felelem.

Kaede segít June-nak eltámogatni még egy háztömbnyit. Ott megállít minket a Venezia díszes bejárata előtt, ez egy laktanyává átalakított toronyház, aztán betessékel minket, el az ajtóban posztoló, unatkozó őrcök mellett, és keresztül az épület előcsarnokán. A mennyezet olyan magas, hogy szinte szédülök tőle. Köztársasági lobogókat és az Első portréit látom, a fal mellett sorakozó márványoszlopok közé függesztve. Katonák szorgoskodnak, hogy a régi képeket újakra cseréljék.

Kaede végigvezet minket az előcsarnokon, és közben be nem áll a szája, megállás nélkül fecseg mindenféle, véletlenszerűen eszébe jutó dologról. Fekete haja rövidebb, mint volt, egyenesen van levágva, az álla magasságában. Mandulavágású szemét sötét tengerészkek festékekkel díszítette. Eddig fel sem tűnt, hogy szinte egyforma magasak vagyunk.

Katonák nyüzsögnek mindenütt, egyfolytában azt várom, felismer valaki a körözvénnyről, és riadót fúj. Hogy észreveszik, June öltözéke csak álca. Vagy rájönnek, Kaede nem is igazi katona. Akkor aztán mind ránk vetik magukat, nekünk pedig esélyünk sem lesz. De senki nem kérdez semmit, sőt, a sántikálásom még segít is beolvadni a környezetbe; látok jó néhány másik katonát is a lábán vagy a karján kötéssel. Kaede a lifthez vezet minket. Még soha nem utaztam liftben. Nem jártam még olyan

épületben, ahol teljes körű volt az elektromos szolgáltatás. A nyolcadikon szállunk ki. Idefent sokkal kevesebb katona van. Valójában egy teljesen üres előcsarnokon vágunk át.

Kaede itt végre leveti a vidám, szórakoztató házigazda álarcát.

– Ti aztán jól néztek ki nagyon, akár az ázott patkányok – dűnyögi, miközben halkán bezörget az egyik ajtón. – A lábad még mindig nem jött helyre, mi? Meglehetősen makacs lehetsz, ha idáig elsántikáltál, hogy megtalálj minket. – Gúnyos pillantást vet June-ra. – Azok a gagyi smukkok meg, amiket magadra aggattál, úgy villogtak, hogy majd kisült a szemem.

June-nal egymásra nézünk. Pontosan tudom, hogy mi járhat a fejében. *Hogy a pokolban lakhat egy rakás bűnöző Vegas egyik legnagyobb laktanyájában?*

Az ajtó kattan egyet. Kaede belöki, és előremegy, majd kitárt karral beljebb invitál minket.

– Örömmel látjuk önöket szerény hajlékunkban – mondja színpadias meghajlással. – Legalábbis a következő néhány napban. Nem rossz kérés, mi?

Nem is tudom, mit vártam. Egy rakás tinédzsert talán, vagy valami használt cuccokkal berendezett körletet.

Ehelyett a szobában, ahová beléptünk, csak ketten vártak ránk. Csodálkozva néztem körül. Még sosem jártam igazi, köztársasági laktanyában, de ez egész biztosan egy tiszti szállás kell legyen. Kizárt, hogy közönséges bakákat szállásoljanak el így. Először is, ez nem egy hosszú terem, többsornyi emeletes ágygal. Igényesen berendezett lakosztály egy vagy két lakó számára. A mennyezeti lámpák és a többi világítótest LED izzókkal vannak ellátva. A padló szürke és vajszínű márványlapokkal kirakva, a falak a törtfehér és a borvörös különböző árnyalataira vannak festve, a kanapé és a fotelok karfái vastagon párnázva. Egy apró monitor derengése

világítja meg az egyik falat, elnémítva pereg rajta ugyanaz a hírfolyam, mint a kinti óriásképernyőkön.

Halkan füttyentek.

– Tényleg nem rossz! – De ahogy June-ra pillantok, lehervad a vigyor az arcomról. A főnix tetoválás alatt feszült az arca. Bár a tekintete nem árul el semmit, határozottan gondterheltnak látszik, és közel sincs annyira lenyűgözve, mint én. Persze, miért is lenne. Fogadok, hogy legalább ilyen szép lakásban élt idáig ő is. A tekintete körbejár a szobában, alaposan felmér mindent, valószínűleg észrevesz olyan dolgokat is, ami nekem nem tűnik fel. Remek megfigyelő, és igyekszik felkészülni minden eshetőségre, mint egy jól képzett köztársasági katona. Az egyik keze a derekánál jár, ahová két dobókést rejtett.

A következő pillanatban figyelmem a lány felé fordul, aki a szoba közepén lévő kanapé mögött ácsorog. Tekintete az enyémbé fúródik, hunyorgva néz rám, mint aki meg akar bizonyosodni róla, hogy tényleg engem lát. Meglepetésében eltátja a száját, az ajka egy csodálkozó O betűt formál. A haja túl rövid, hogy befonja, kócos tincsei a nyakánál harangoznak. *Hé, várjunk csak!* Nagyot dobban a szívem. A haja miatt nem ismertem rá.

Tess!

– Hát itt vagy! – kiált fel. Mielőtt megszólalhatnék, Tess hozzám rohan, és a nyakamba ugrik. Hátratántorodok, alig bírom megtartani az egyensúlyomat. – Tényleg te vagy! El sem hiszem, hogy itt vagy! Hát tényleg élsz!

Nem tudok józanul gondolkodni. Pár pillanatra még a lábamban lüktető fájdalomról is elfeledkezem. Képtelen vagyok megszólalni, csak szorosan átölelem Tesst, lehajtom a fejem, a vállára szorítom a homlokom, és lehunyom a szemem. Lehullik rólam a fojtogató teher, és megkönnyebbülten elgyengülök. Mélyet sóhajtok, vigaszt merítek ölelésének melegéből és haja édes illatából. Tizenkét éves korom óta nap mint nap láttam őt, most pedig, néhány hetes távollét után, hirtelen rádöbbenek, hogy már nem az

a tízéves gyereklány, akivel annak idején egy sikátorban összefutottam. Megváltozott. Idősebb lett. Valami összeszorul a mellkasomban.

– Örülök, hogy látlak, hugi! – suttogom. – Jól nézel ki.

Erre Tess még jobban magához szorít. Észreveszem, hogy visszatartja a lélegzetét, keményen küszködik, nehogy elsírja magát.

Kaede az, aki megtöri a pillanat varázsát.

– Elég legyen már – mondja. – Nem egy átkozott szappanoperában vagyunk.

Szétválnak, szégyenlősen összenevetve, és Tess megtöri a szemét a kézfejjével. Barátságatlan pillantást vet June-ra, majd elfordul, és visszasiet a szoba túlfelébe, ahol a másik alak, egy férfi várakozik.

Kaede kinyitja a száját, hogy megszólaljon, de a férfi kesztyűs kezének egyetlen intésével beléfojtja a szót. Ez meglep. Parancsolgató stílusa alapján azt gondoltam, hogy Kaede a csoport vezetője. Nem is képzeltem volna, hogy hajlandó valakitől parancsot elfogadni. Most pedig csak összeszorítja az ajkait, és ledobja magát a kanapéra, ahogy a férfi előrelép, hogy köszöntsön minket. Magasra nőtt, ránézésre negyvenes éveinek az elején járhat, keménykötésű, vállas alak. A bőre világosbarna, göndör haját hátul rövid varkocsba fogja. Vékony, fekete drótkeretes szemüveg ül az orrán.

– No, lám! Már igen sokat hallottunk önről – mondja. – Örülök, Day, hogy végre találkozunk.

Jó lenne kiegyenesedni, kár, hogy a fájdalomtól nem bírok.

– Részünkről a szerencse. Köszönjük, hogy fogad minket.

– Kérem, nézze el nekünk, hogy nem hoztuk magunkkal önöket Vegasba – mondja bocsánatkérően, megigazítva a szemüvegét. – Barátságatlan lépésnek tűnhet, de nem szeretem feleslegesen kockáztatni a felkelőinket. – Tekintete June felé fordul. – És gondolom, ön pedig a Köztársaság büszkesége.

June meghajtja a fejét, mozdulatából árad a felső tízezer könnyed eleganciája.

– Habár ez az öltözék túlságosan is meggyőző. Hogy igazoljuk a személyazonosságát, tegyünk gyorsan egy próbát! Kérem, hunyja le a szemét!

June egy pillanatig tétovázik, de aztán szót fogad.

A férfi a szoba elülső része felé int.

– Most pedig hajtsa az egyik kését a falon lógó céltáblába!

Csak pislogok, nézem a falat. Céltábla? Észre sem vettem, hogy a bejárati ajtó melletti falon egy dartstábla lóg. De June habozás nélkül mozdul. Kirántja az övéből az egyik kést, megpördül, és anélkül, hogy kinyitná a szemét, elhajítja a tábla irányába.

Mélyen belefúródik a penge hegye, épp csak pár centire tévesztve el a céltábla közepét.

A férfi megtapsolja. Még Kaede is elismerő mordulást hallat, és a szemét forgatja.

– Jó ég! – hallom a motyogását.

June visszafordul felénk, és várja a férfi válaszát. Én döbbenet hallgatók. Még életemben nem láttam senkit, aki így bánt volna a késsel. És bár láttam már néhány lenyűgöző dolgot June-tól, ez az első alkalom, hogy tanúja voltam, hogy fegyvert használ. A látvány egyszerre tölt el izgalommal és félelemmel, felidézve olyan emlékeket, melyeket idáig elzártam az agyam egy félreeső zugába, gondolatokat, amelyeket jobb eltemetni, ha az ember próbál összeszedett és éber maradni.

– Örülök a találkozásnak, Iparis kisasszony – mondja a férfi, összekulcsolva a kezét a háta mögött. – És most meséljék el, mi szél hozta önöket erre?

June rám néz, és bólint. Így én beszélek mindkettőnk nevében.

– Szükségünk van a segítségükre – mondom. – Látni akartam Tesst, de az öcsémet, Edent is szeretném megtalálni. Fogalmam sincs, mit csinál vele a Köztársaság, vagy hogy hol tartják fogva. Arra jutottunk, hogy a katonaságon kívül önök az egyetlenek, akik képesek lehetnek megszerezni ezt az információt. És végül, úgy tűnik, a lábamnak sem ártana a rendes orvosi kezelés. – Levegő után kapok, ahogy ismét gyötrő fájdalom hasít a sebembe. A férfi lepillant a lábamra, aggódva ráncolja a homlokát.

– Szép kis lista – mondja. – De jobb lenne, ha leülne. Kissé bizonytalanul áll a lábán. – Türelmesen várja, hogy helyet foglaljak, de mikor meg se moccanok, megköszöri a torkát. – Nos, önök már bemutatkoztak, úgy illik, hogy én is kövessem a példájukat. A nevem Razor, jelenleg én vagyok a Patrióták vezetője. Én irányítom a szervezetet már jó néhány éve, régebb óta, mint amióta ön felfordulást okoz a Lake utcáin. Day, ön a segítségünket kéri, miközben a meghívásunkat, hogy csatlakozzon hozzánk, emlékeim szerint visszautasította. Több ízben is.

A sötétített üvegű ablak felé fordul, ahonnan a sugárutat szegélyező, piramis formájú léghajódokokra látni. Lenyűgöző a kilátás. Kivilágított léghajók suhannak fel s alá az éjszakai égbolton, némelyik épp most köt ki egy piramis csúcsához. Néha még vadászgépkötélékeket is látni, sötét, ragadozómadárszerű árnyak indulnak róluk, vagy landolnak a léghajók leszállófedélzetén. A mozgó fények, mint egy reménytelenül bonyolult kirakósjáték darabjai, vég nélkül mozgásban vannak. A pillantásom épületről épületre vándorol; a piramis alakú dokkokat lenne a legkönnyebb megmászni: mindegyik oldalukba esővíz-elvezetőt mélyítettek, az éleiken pedig lépcsőzetes gerinc fut végig.

Razor hallgat, valószínűleg valamiféle válaszra vár.

– Lelkiismereti problémám adódott a maguk szervezetének számlájára írható áldozatok száma miatt – felelem neki.

– De ez időközben elmúlt – mondja Razor. A szavai rosszallóak, de a hangjából inkább rokonszenv érződik, ahogy megszólal, miközben összeérinti két tenyerét, és ujjainak hegyét az ajkához nyomja. – Mivel szüksége van ránk. Jól mondom?

Hát, ezzel nem tudok vitába szállni.

– Nagyon sajnálom – mondom –, de kifogytunk a lehetőségekből. Higgye el, tökéletesen megértem, ha nemet mond. Mindössze annyit kérek, ne adjon át minket a Köztársaságnak! – Még egy mosolyt is kipréselek magamból.

Ennyi szarkazmus hallatán kuncogni kezd. Az ornyergén lévő kis púpot nézem, biztos el volt törve.

– Először kísértést éreztem, hogy hagyjam magukat Vegasban kóvályogni, amíg le nem buknak – szólal meg újra. A beszéde lágy, mint egy arisztokratának, kifinomult és karizmatikus. – Őszinte leszek. Az ön képességei, Day, már nem olyan értékesek számomra, mint korábban. Az elmúlt években toboroztunk más szabotőröket, így jelenleg – minden nagyrabcsülésem ellenére –, hogy még egyet felvegyünk a csapatba, már nem elsődleges fontosságú. A társa már tudja – megáll, hogy June felé intsen a fejével –, hogy a Patrióták nem jótékonyági szervezet. Nem csekélység, amit tőlünk kér. De mivel fogja viszonzni? Nem sok pénz lehet önnél.

June éles pillantást vet rám. Igen, a vonaton megmondta előre, hogy ez lesz, de nem adhatom fel. Ha a Patrióták nemet mondanak, akkor tényleg magunkra maradunk.

– Tényleg nincs pénzünk – ismerem el. – June nevében nem beszélhetek, de kérem, mondja meg, van-e *bármi*, amit én megtehetnék, cserébe az önök segítségéért?

Razor karba teszi a kezét, odasétál a lakosztályhoz tartozó bárhoz, egy finoman kidolgozott, falba ágyazott márványpulthoz, melyen tucatjával sorakoznak a legkülönbözőbb formájú és méretű üvegek. Tölt egy italt, de

nem sieti el, mi meg közben várunk. Mikor végre elkészül, fogja a poharát, és visszasétál hozzánk.

– Tulajdonképpen *van* valami, amit megtehetne – kezdi. – Szerencsére épp egy nagyon izgalmas estén érkeztek. – Kortyol egyet az italából, és leül a kanapéra. – Amint azt valószínűleg önök is megtudták lenni az utcán, az előző Első Polgár tegnap meghalt. A Köztársaság vezető körei ezt többé-kevésbé előre látták. Akárhogy is, most már a fia, Anden az új Első. Szinte még gyerek, és az apja által kinevezett szenátorok *nagyon* nem kedvelik. – Előrehajol, minden egyes szót gondosan és erőteljesen kihangsúlyoz. – A Köztársaság ritkán sebezhető ennyire, mint most. Nem lesz még egy ilyen remek alkalom a felkelés kirobbantására. Az ön fizikai képességeire nincs szükségünk, de van két olyan dolog, amit ön adhat nekünk, de a többi szabotőrünk nem. Először is, a hírneve, az, hogy ön az *elnyomottak bajnoka*. Másodszor pedig – poharával June felé int – az ön bájos társa.

Megdermedek, de Razor barátságos tekintettel néz rám, így végül azon kapom magam, hogy kíváncsian várom a javaslatát.

– Boldoggá tenne, ha csatlakoznának hozzánk, szívesen látjuk mindkettőjüket. Nézze, Day, hívhatunk egy kitűnő orvost, és álljuk a műtét költségeit, ami után a lába jobb lesz, mint új korában. Nem tudom, hol lehet a testvére, de segítünk megtalálni, végül pedig segíthetünk önöknek átszökni a Kolóniák területére, ha ezt szeretnék. Cserébe a segítségüket kérjük egy új terv végrehajtásában. Mellőzzék a kérdéseket! Mindketten hűséget kell esküdjének a Patriótáknak, mielőtt egyetlen részletet is felfednék a teendőjükről. Ezek a feltételeim. No, mit gondolnak?

June rajtam pihenő tekintete átvándorol Razorre. Felemeli a fejét.

– Én benne vagyok. Felesküszöm a Patriótákra.

Apró bizonytalanságot érzek a hangjában, mintha arra gondolna, hogy ezzel végképp hátat fordít a Köztársaságnak. Nagyot nyelek. Nem vártam

tőle, hogy ilyen gyorsan belemegy. Arra számítottam, hogy szükség lesz némi győzködésre, mielőtt elkötelezi magát egy olyan csoport mellett, melyet pár hete még szívből gyűlölt. Hogy ilyen gyorsan igent mondott, szíven üt. Hogy June beálljon a Patrióták közé, ahhoz rá kellett döbbernie, hogy nincs más választásunk. És ezt csupán az én kedvemért teszi. Hangosan kimondom:

– Én is.

Razor mosolyog, feláll a kanapéról, felemeli a poharát, mintha köszönőt mondana ránk. Aztán leteszi a dohányzóasztalra, odajön hozzánk, és erőteljes szorítással kezét ráz velünk.

– Akkor ezt elintéztük. Segíteni fognak nekünk megölni az új Első Polgárt.